

Če je gnal Vencijev Jože kravo ali tele čez vas, vselej mu je nagajal Nace s svojim: bzzzz . . ., in krava, misleč, da brenči obad, je ušla. Jože pa je bil zmerjan od gospodarja mesarja Križmana, zakaj ga ni toliko časa. — Tako bi se dalo naštetih še mnogo, mnogo.

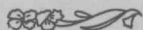
Kjer se je naredilo kaj napačnega, vselej so obdolžili Vogalovega Naceta in izmed sto slučajev so devetindevetdesetkrat ugenili.

Poznale so ga živali, umikali so se pred njim tovariši, vsak berač, ki je prišel čez vas, si ga je bridko zapomnil. Vse se ga je balo.

Bolelo je to mater in jo staralo, bolelo je to tudi očeta; večkrat je opominjal sina, ga pretepel; a vse ni pomagalo nič. Nace je dobil le neki potuhnjen strah pred očetom, a bil je še zlobnejši. In oče je šel pit, da bi v vinu potopil skrbi, da bi se napil pozabljivosti. In ko je prišel pozno v noč domov, je vpil in zmerjal ženo, kot bi bila ona vsega kriva!

Tako je šlo pri Vogalovih vedno bolj nazaj, vidno je hiralo gospodarstvo. Po hiši so hodile skrbi, na pragu je sedela žalost in se ni hotela izgubiti od te hiše. In tako so hirale moči pri Vogalovih, hiralo je življenje polagoma, vedno hitreje. Kakor sirota med otroki bogatašev je stala Vogalova hiša med lepimi belimi domovi sosedov . . .

(Konec prih.)

SREČA NA PLANINI.

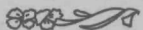
Na planinah solnce
jasno se smeji;
zbor veselih pevcev
glasno žvrgoli.

V radosti mladostni
plava tam srce,
tam skrbi oblaki
s čela odbeže.

Na planinah solnčnih
sreča je doma —
kje kdo glasno peva,
če ne vrh gora?

Zadovoljnost tiha
biva vedno tam;
česar ni v palači,
ima gorski hram.

Mokriški.

S PAŠE.

Mrak se vlega na poljane,
z gore gine solnčni žar,
nočnega želi pokoja,
sanj sladkostnih vsaka stvar.

A med potjo si zapojmo,
da se čulo bode v vas,
kjer že dobre gospodinje
čakajo z večerjo nas.

Križ čez ogenj naredimo
in poženimo domov.
Sita naša je živina,
sili pod domači krov.

Gladko stopa v dol živina,
glasno vriska v mrak pastir,
dokler vaški ne objame
ga večera tihi mir.

Mokriški.

